

RZECZPOSPOLITA POLSKA
PROKURATURA KRAJOWA
ZASTĘPCA PROKURATORA GENERALNEGO

PK IV Ksk 3771.2017

Warszawa, dnia 9. 11. 2018 r.

03980200110024
RPW/32646/2018 P
2018-11-14

Pan

Stanisław Karczewski

Marszałek Senatu

Rzeczypospolitej Polskiej

Stanisław Karczewski

W nawiązaniu do pisma Wicemarszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej Pani Marii Koc z dnia 14 listopada 2017 r. o nr BPS/043-49-1347/17 (przekazanego do Prokuratury Krajowej przy piśmie Dyrektora Biura Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 listopada 2017 r.), przy którym przesłano tekst oświadczenia złożonego przez Senatora Rzeczypospolitej Polskiej Pana Czesława Ryszkę podczas 49 posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 10 listopada 2017 r., a także do informacji, udzielonej Panu Marszałkowi pismem z dnia 15 grudnia 2017 r. o sygn. akt PK IV Ksk 3771.2017 uprzejmie informuję, że akta postępowania Sądu Rejonowego w T. o sygn. II K 423/16 poddano w Departamencie Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej analizie pod kątem stwierdzenia przesłanek do wywiedzenia przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego na korzyść oskarżonego J.G., na podstawie art. 521 § 1 k.p.k., kasacji od kończącego je prawomocnego orzeczenia.

Analiza została przeprowadzona z uwzględnieniem okoliczności przedstawionych w przedmiotowym oświadczeniu, w którym wskazano, że w ocenie Senatora RP Pana Czesława Ryszki oskarżony J.G. został skrzywdzony wydaniem wobec niego prawomocnego wyroku (albowiem nie popełnił przypisanego mu czynu, a jego zachowanie stanowiło jedynie obronę przed agresywnymi działaniami oskarżyciela posiłkowego), jak również zwrócono uwagę, że ponownie orzekający – po uchyleniu wydanego pierwotnie w tej sprawie wyroku uniewinniającego – Sąd I instancji poczynił ustalenia

nie tylko odmienne niż stanowiące podstawę orzeczenia uniewinniającego, ale i sprzeczne z pierwszymi złożonym w sprawie zeznaniami oskarżyciela posiłkowego, w których potwierdził on, iż zadał pierwszy cios.

Analiza akt sprawy Sądu Rejonowego w T. o sygn. II K 423/16 nie potwierdziła wymienionych zarzutów. Istotnie Sąd Rejonowy w T. wyrokiem z dnia 17 marca 2016 r. o sygn. akt II K 101/15 uniewinnił oskarżonego J.G. od popełnienia zarzucanego mu czynu, jednak przedstawiona w uzasadnieniu tego wyroku ocena ujawnionych w toku rozprawy dowodów nie została poprzedzona przeprowadzeniem wszechstronnego postępowania dowodowego, pozwalającego na poczynienie prawidłowych ustaleń faktycznych. Jak słusznie zauważył Sąd odwoławczy, uchylając wyrok Sądu I instancji i przekazując sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania, Sąd Rejonowy przedwcześnie, bez wyczerpania inicjatywy dowodowej w odniesieniu do tego zagadnienia uznał, że doznane przez pokrzywdzonego obrażenia ciała nie powstały w wyniku zachowania J.G., zbyt mało uwagi poświęcając nie tylko opinii lekarskiej, ale i innym dowodom, w tym depozycjom samego oskarżonego.

Rozpoznając ponownie sprawę Sąd Rejonowy w T. zrealizował zalecenia Sądu odwoławczego, przeprowadzając dodatkowe dowody z dokumentów oraz źródeł osobowych i uzyskując opinię biegłego sądowego z zakresu medycyny, który wypowiedział się w przedmiocie mechanizmu powstania doznanych przez oskarżyciela posiłkowego obrażeń ciała. Przedstawiona w uzasadnieniu wyroku z dnia 21 lutego 2017 r. o sygn. akt II K 423/16 ocena ujawnionego w toku rozprawy materiału dowodowego, który dopiero po ponownym rozpoznaniu sprawy zyskał walor kompletnego i mogącego stanowić podstawę wydania prawidłowego orzeczenia, spełnia wymogi określone w art. 7 k.p.k. W jej następstwie poczyniono prawidłowe ustalenia, zasadnie dochodząc do wniosku o popełnieniu przez oskarżonego czynu w sposób przyjęty w jego opisie. Trzeba przy tym wskazać, że w toku dokonywania tej oceny szczegółowo rozważono także treść wyjaśnień oskarżonego, zasadnie odmawiając obdarzenia części z nich przymiotem wiarygodności jako sprzecznym z pozostałymi dowodami, w tym konsekwentnymi, spójnymi zeznaniami pokrzywdzonego, a także zasadami logiki i doświadczenia

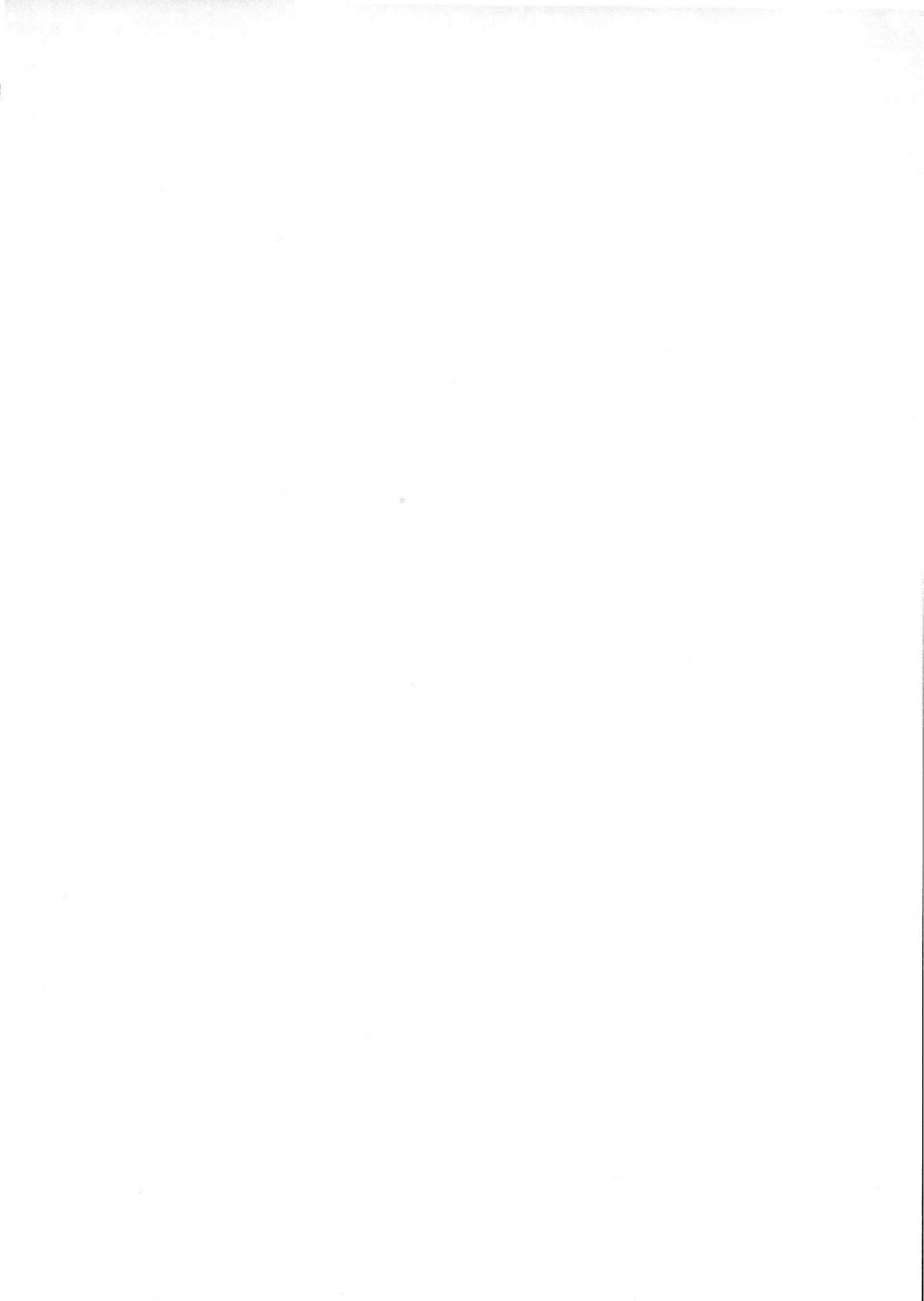
życiowego. Warto też podnieść, że badanie akt nie potwierdziło, aby podczas postępowania prowadzonego pod sygn. akt II K 101/15 oskarżyciel posiłkowy przyznał, iż to on zadał oskarżonemu pierwszy cios.

Orzeczenie Sądu Rejonowego, od którego apelację wywiódł m.in. obrońca oskarżonego J.G., zostało poddane kontroli odwoławczej Sądu Okręgowego w K., który wyrokiem z dnia 26 maja 2017 r. o sygn. akt XXIII Ka 310/17 dokonał jego zmiany jedynie poprzez przyjęcie innej podstawy prawnej orzeczonej wobec wymienionego grzywny. Kontrolując wyrok Sądu I instancji poprzez pryzmat podniesionych w apelacji zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych i obrazy przepisów prawa procesowego Sąd odwoławczy nie podzielił ich, podkreślając rzetelność i szczegółowość przeprowadzonego postępowania dowodowego oraz wskazując na wszechstronność i wnikliwość, towarzyszące ocenie jego wyników.

Wobec poddania wydanego w przedmiotowej sprawie wyroku Sądu Rejonowego kontroli odwoławczej Sądu II instancji należy też podkreślić, że kasacja może być wywiedziona jedynie od wyroku Sądu kończącego postępowanie i musi uwzględniać naruszenia prawa – rażące i mające wpływ na treść prawomocnego orzeczenia – których ten właśnie Sąd się dopuścił. Kasacja nie może więc być w istocie skierowania przeciwko orzeczeniu Sądu I instancji. Nie służy ona także ponownemu rozpoznawaniu zarzutów postawionych i rozpatrzonych już uprzednio w trybie apelacji. Jej funkcją nie jest bowiem ponawianie kontroli apelacyjnej – stąd też nie można jej postrzegać jako trzeciej instancji (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2009 r., sygn. akt IV KK 155/09, LEX nr 608267).

Sąd Okręgowy w K. niewątpliwie prawidłowo zrealizował obowiązki określone w art. 433 § 3 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., nakazujące Sądowi odwoławczemu rozważenie wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym i należyte odniesienie się w uzasadnieniu wyroku do zajętego w tej mierze stanowiska. Sąd Okręgowy nie naruszył też żadnych innych przepisów, które winien stosować Sąd odwoławczy instancji w toku kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia.

Badanie akt nie wykazało zatem, aby kończący prawomocnie postępowanie Sąd Rejonowego w T. o sygn. akt II K 423/16 i podlegający ewentualnej kasacji wyrok Sądu Okręgowego w K. o sygn. akt XXIII Ka 310/17 dotknięty był uchybieniami,

o jakich mowa w art. 523 § 1 k.p.k., to jest uchybieniami stanowiącymi bezwzględne przyczyny odwoławcze, określone w art. 439 k.p.k. bądź też innym rażącym naruszeniem prawa, mogącym mieć wpływ na jego treść – a wyłącznie takie uchybienia mogą stanowić podstawę wniesienia kasacji.

Z przedstawionych wyżej powodów nie znaleziono podstaw do skierowania na korzyść oskarżonego J.G. nadzwyczajnego środka zaskarżenia od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 26 maja 2017 r. o sygn. akt XXIII Ka 310/17, zmieniającego częściowo wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 21 lutego 2017 r. o sygn. akt II K 423/14.

Z tymczasem
Robert Hermand

